

Voor de kust dobberde een bootje.

Groot Geluk, stond in mooie krulletters op de boeg geschilderd.

Op dat bootje zaten een man, een vrouw en een hond, Bruno.

De man viste elke ochtend een net vol vissen die de vrouw 's middags op de markt verkocht.

Zo ging het al jaren.

Maar op een roze zomerdag vond de man iets vreemds in zijn netten. Het was groter dan een grote vis en het had bovendien veel haar.

'Vrouw,' riep de man, 'kom snel, kom eens kijken. Hier. Daar. Kijk.'

De vrouw tuurde in het water.

'Hemeltjelijef,' riep ze. 'Wat is dat? Zo helemaal roze. En zo veel haar! Is dit wel een vis?'

'Ik denk het niet,' mompelde de man, 'want een vis heeft schubben. Maar ik kan me vergissen. Kom, we trekken het aan boord, dan kunnen we het van dichtbij bekijken.'

'Zouden we dat wel doen, misschien is het gevaarlijk. Misschien heeft het tanden. Misschien bijt het ons.'

'Wacht even, ik pak een stok voor je-weet-maar-nooit.'

Zuchtend en puffend trokken ze het net aan dek.
'Wat een kanjer,' zei de man.
'En zo veel haar,' riep de vrouw.
'O jee, o nee, het beweegt!'
De vrouw sprong gillend opzij en zwaaide met de stok.
'Pas toch op! Straks wurgt het ons nog met die lange haren.
Of het spuwt gif. Toe, gooi het terug in zee.'
Maar Bruno gromde zachtjes: *Wat is dat?* Hij snoof
en snuffelde en woelde wild tussen de wieren met
zijn nieuwsgierige snuit.
Schelpen en zeesterren spatten in het rond.
LEK-KER LEK-KER kwispelde zijn staart.
'Af, Bruno,' blafte de man.
'Zit,' kefte de vrouw.
'O jee, kijk daar, een voetje. En daar een handje.
Met vingertjes. En nog een voetje.
Man, dit is geen vis, dit is een mens.
Wat zeg ik, dit is een kind.
Een levend kindje met heel veel haar.
Maar wat doet dit in het water?
Zou iemand het in zee hebben gegooid?
Of is het van een boot gevallen?'